

retsplejelovens § 60, stk. 1, nr. 6 (lovforslagets § 1, nr. 33).

Til nr. 146-153 (§ 987, stk. 1, 1. og 2 pkt., og stk. 4, 2. pkt., § 988, § 990, stk. 1, 1. pkt. og stk. 2, og § 991, stk. 1, 1. pkt., og stk. 3)

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 5.

Til nr. 154 (§ 993, 2. pkt.)

Efter den gældende bestemmelse i retsplejelovens § 993, 2. pkt., kan retten i en nævningsesag, hvor der skal tages stilling til et krav om erstatning som følge af forbrydelsen, bestemme, at såvel spørgsmålet om erstatningspligt som spørgsmålet om erstatningens størrelse skal forelægges nævningerne. Bestemmelsen anvendes efter det for Justitsministeriet oplyste ikke i praksis.

Som følge af forslaget om fælles votering i nævningsesager vil der ikke længere blive spørgsmål om at forelægge spørgsmål for nævningerne til særskilt afgørelse. Bestemmelsen foreslås derfor ophævet, således at afgørelsen vedrørende eventuelle erstatningskrav træffes af dommerne på egen hånd. Dette svarer til den ordning, der i dag gælder for behandling af erstatningskrav under domsmandssager, jf. retsplejelovens § 91, stk. 3 (der ikke foreslås ændret).

Der henvises i øvrigt til pkt. 9.3.3.3 og 9.3.3.5 (afsnit III) i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 155-158 (§ 999, stk. 4, 1. og 2 pkt., § 1008, stk. 3, 2. pkt., og § 1012, stk. 4, 1. pkt.)

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 5.

Til nr. 159 (§ 1013, stk. 3)

Det foreslås, at landsrettens afgørelser om salær til anklagere, der modtager vederlag for den enkelte sag, og afgørelser om salær til forsvareren kun skal kunne kæres med tilladelse fra Procesbevillingsnævnet, hvis kæremålet vedrører principielle spørgsmål, eller særlige grunde i øvrigt taler derfor. Forslaget til retsplejelovens § 968 a, stk. 2 og 3 (lovforslagets § 1, nr. 134), om frist for ansøgning til Procesbevillingsnævnet mv. finder tilsvarende anvendelse på en ansøgning om tilladelse til at kære de nævnte afgørelser om salær.

Den foreslåede begrænsning i adgangen til at kære landsrettens afgørelser vedrørende salær i straffesager svarer til den begrænsning, der i civile sager gælder for adgangen til at kære landsrettens kendelser og beslutninger, herunder vedrørende salær, jf. retsplejelovens § 392, stk. 2 (som ikke foreslås ændret).

Der henvises i øvrigt til pkt. 9.3.4.3 og 9.3.4.5 (afsnit III) i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 160 (§ 1018 e, stk. 1, 4. pkt.)

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 5.

Til nr. 161 (§ 1018 f, stk. 1, 3. pkt.)

Der er tale om en konsekvensændring som følge af forslaget om, at landsretten fremover ikke skal behandle straffesager i første instans.

Til nr. 162 (§ 1020 c, stk. 2)

Der er tale om en konsekvensændring som følge af forslaget om, at Handelsretten (tidligere Sø- og Handelsretten) ikke længere skal behandle straffesager, jf. forslaget til retsplejelovens § 15 (lovforslaget § 1, nr. 3).

Til § 2 (retsafgiftsloven)

Til nr. 1 (§ 9)

Der er tale om en konsekvensændring som følge af de foreslåede ændringer af retsplejelovens § 361, jf. lovforslagets § 1, nr. 86.

Retsplejelovens § 361 indeholder en regel om, at forbrugeren kan forlange en anlagt retssag udsat på ubestemt tid og oversendt til behandling ved Forbrugerklagenævnet mv. Sagen kan på ny indbringes for retten, når behandlingen ved nævnet er afsluttet.

Efter den gældende retsafgiftslovs § 9 skal der ved en sådan ny indbringelse ikke betales retsafgift, og hvis sagsøgeren hæver sagen efter oversendelsen til nævnet, kan afgiften forlanges tilbagebetalt.

Der foreslås imidlertid nogle ændringer af retsplejelovens § 361, jf. lovforslagets § 1, nr. 86, som bl.a. indebærer, at hvis forbrugeren anmoder om sagens oversendelse til Forbrugerklagenævnet mv., hæver retten sagen.

I konsekvens heraf foreslås det, at når retten hæver sagen efter retsplejelovens § 361, skal retsafgiften kunne forlanges tilbagebetalt. Til gengæld skal der på sædvanlig måde betales retsafgift, hvis sagen indbringes for retten på ny, når behandlingen ved nævnet er afsluttet. Den gældende afgiftsfritagelse for denne situation udgår derfor.

Stk. 1 er en uændret videreførelse af det gældende stk. 1, 1. pkt.

Stk. 2 er den nye regel om, at hvis retten hæver en sag i medfør af retsplejelovens § 361, kan retsafgiften forlanges tilbagebetalt.